

DARMO 1/2 ROUTI - XV.

16. listopadu, 16. listopadu 2018

15. - Soused - â€žMaminko, já bych chtěla pejska, â€œ
 â€žadonila Jolanka, kdy jsem v sobotu ráno rozěsávala její dlouhý medoví
 vlásky. â€žJen přes mou mrtvolu, â€œ zabručel
 dáda, která si zrovna drobil rohlík do bledě kávy. â€žTak to abychom zaaly přes emájet nad nájakým
 nehlučným zpěsobem vraždy, â€œ zasmála jsem se.

Jolanka

se na mě nechápavě podívala. â€žUviděme, Joli, to se musí dobře promyslet. Teď si
 budu přesřipravít přihraček do kuflíku, pojedeme na návštěvu k tatínkovi.â€œ

Jolanka

se zarazila, protože Michala viděla naposledy tak před tými měsíci. Stákal se
 s nájlokdy. Zřejmě se to jeho přatelkyni lvetě nelíbilo a on se přizpůsobil,
 másto toho, aby aspoň občas fungoval děl jako teta. Mrzelo mě to, ale
 předpokládala jsem, že ho jednou bude taková přstupa po přdně mrzet. Alimenty
 našitě chodily pravidelně a Jolanka se po tětovi zatěm neptala, tak jsem si
 těm zbytečně nelíbila hlavu.

Minulě

těden vájak Michal volal hned dvakrát a chtěla Jolanku na celě vākend. Nakonec
 jsme se domluvili jen na sobotu, aby to na ni nebylo najednou tak moc.

â€žHeleno,

neblízni, já tady přdněho darmořouta nechci. Pes máj bět u boudy a ne
 v paneláku, â€œ vytrhl mě dáda z přemájeně o Michalovi. â€žAle vdyť
 sem nikdo nechce nastěhovat dogu nebo vláčka. Je přece spousta maličkých pejsků
 do bytu. Nediv se, Jolanka byla se psem od narozeně a kdy jsme přišly o
 Olivera, přišla k Blackovi v Ostrově. Teď, kdy jsme tam musely
 nechat i kočky a králička, tak já samozřejmě chybě.â€œ

Dáda

se zvedl od stolu, vytěhl z ledničky kus slaniny a přdně zakrojil.

â€žBude

ti zase špatně.â€œ

â€žBez

obav, holěko, já nejsem králička, abych věně chroustal tu tvoji zeleninu. To
 by mě zabilo dřěv ně kus špeku.â€œ

Po

těhle strážnce jsme spolu trošku bojovali. Byla jsem zvyklá vait poměrně
 zdravě, ale dáda byl mě rádji klasiku. Vyádoval omáčky, knedlíky, pečeně
 bledě, zasmáeně polévky, kynuté buchty a další kalorické bomby.

Prostě

starě dobrě babiěina kuchyně. Navěc jsem vědy zastěvala nájzor, že já dlo máj
 nejen skvěle chutnat, ale i vypadat. Ne tak nájá dáda. Kdy jsem nachystala
 já dlo, āastokrát těkl, že zrovna nemáj hlad a já dlo shrnul z talěte do
 rendlíku, aby si ho přě mohl později ohřět.

To

udělal tak, že pod rendlíkem zapělil plyn a měchal láičkou tak dlouho, až
 vznikla teplě hmotāitě barvy. â€žVájak se to v āaludku stejně vājchno
 směchě, â€œ tvrděval, kdy jsem nad jeho přěněnām kroutila hlavou. Mnohokrát jsem

se snažíla dává dovi vysvětlit, že si jí-dlo má-že ohřít pohodlně v mikrovlnce, ale tu odmítal používat. Dává sila ho prudkým otvářením dvířek a cinkáním.

Že Heli, nevadilo by ti, kdybych jí- toho pejska koupil jí? že zeptal se Michal, když mi večer přivedl Jolanku.

To jsou předsasní plány. Nejdříve musíme zpracovat dudu, protože ten její dnoho psa v bytě nechce. Tak bych se raději nejdříve poradila s Natálií-, jakou malou rasu by nám doporučila. že

Že Dobře, ale buď tak hodný a dej mi pak vědět. Jak se vlastně Natálie dá-? že

Vyprávěla jsem Michalovi o jejím novém vztahu a on jen pokyvoval hlavou.

Že ty že zeptal se najednou a podíval se mi těžavě do očí-.

Co jí? Po smrti babičky bydlíme u dady a staráme se o něj, ale to přece vědí, že ukončila jsem rychle debatu, i když mi bylo jasné, na se ptal.

To je najednou zájmu, že by měl problém s lvetou? Ne, že bych mu to nepřijala za to, co nám udělal. Bylo to ovšem docela pravděpodobné, protože si chtěl Jolanku vzít i přání- tady, aby spolu navštívil jeho rodiče.

Kdyže jsme se vracely domů, potkaly jsme na chodbě Právě- tko s nějakým mužem. Vzájemně jsme se pozdravili a má- něco přimělo, abych se za ně ohlédla. On udělal předsně to samé. Usměl se na mě, neuvěřitelně úsměvem a jí se rychle otočila zpět. Čá-tila jsem se přistíženě.

Že Dá do, jak vypadá manžel od Právě- tka? že zeptala jsem se, když Jolanka usnula.

Že Takový velký gorila s vyholenou hlavou, pro se ptá jí? že

Že Asi jsem je dnes spolu potkala. Vypadají docela sympaticky. Nevědí, co dělá jí-? že

Že Ona je úvadlena, to věm, protože jí- nebožka babička občas pomáhalo přiměvat knoflíky, nebo co, když nestá-hala. On jezdí- vějí domů jen na vě-kendy, ale co dělá jí, to netuším. Vjak se jí- zeptej, když tě to zajímá. Je vě- ně sama doma, tak si určitě ráda popovídá. Já u si te- předu lehnout, protože chci jet brzy ráno do Bě- te- je do lesa. Nevě- jí, kde mám spací- ě- ku? že nakukoval pod polštář.

Že Podvějíme se po ně-, nejsp- jí bude zase zapadení za postel- . že

S blá- c- m se podzimem si totiž dá da za- al st- ovat, že na něj v noci těhne a vytáhne z hloubky své sk- n- legra- n- pletenou ě- ku. Má- la dlouhou ě- ku se st- apcem a se ě- rkami na zavě- n- . Z- ejm- babič- ina vě- roba. Byla dokonalá, stejně jako pohled na dudu, když se ukládal ke spánku.

Jen

jednou, kdy jsem se vracela domů později večer a dala se zrovna v tu chvíli plávit potmě na záchod, lekla jsem se tak pátá-jerná, že byla existence jeho epiky v;án; ohrožena. Vypadal úplně jako duch starého Harpagona.

Druh

den jsem vyučila d;ovi nepřítomnosti k v;ámu klidu. Počid se mi v;ak vkr;adala do hlavy vzpomínka na sousedy, která jsem večera potkala. Nedařilo se mi zapomenout na ten široký sm;v, i kdy jsem si to st;le dokola zakazovala. Vlastně jsem podv;dom; hledala nějakou z;iminku, abych se k nim mohla přiblížit a aspoň se na něj je;it, podvat. To přece ni;emu nevadě-, namlouvala jsem si. Byla jsem sv;mi pocity zaskočen;í, protože to bylo od rozvodu poprvé, kdy ve mně nějak; mu; vzbudil tenhle zvl;itný- neklid. Navíc jedin;ým pohledem a sm;vem.

Kdy

jsem otřásla prach na knihovně, popadaly nějaké krabice s l;ky. Minul; den jsem vezla d;du k l;ka, ale nic takového mu nepředepsal. Bylo mi to divné. Předev;ím proto, že šlo hlavně o práci;ky na srdce.

Že

m;í; nemocně srdě-ko? zeptala jsem se, kdy večer přijel nějak nezvykle rozjařen;.

Že

t; to napadlo, Helenko?

Že

co ty l;ky na knihovně?

Že

u;á-v;ím preventivně.

Cože???

Že

je po jednom prim;í, co bydlel vedle v domě. Dlouho marodil a ur;itě m;ly ty nejlepší- zahraničn; l;ky. Kdy zemřel a jeho žena je vyhodila, tak jsem si je vzal. V;dy by to byla ;koda.

D;da

byl přesv;ďen, že mu ty l;ky nemohou ublížit a i kdy jsem se ho snažila přesv;ďit o opaku, odm;tal je vydat a je;it; jich ;st spolykal.

Zbytek

se mi podařilo vym;nit za ne;kodně vitam;ny. Jin;ho by to na m;st; zabilo, ale Pup;ík byl v pohodě.

MIA KOBOSILOVÁ